

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL BUAB „S1“ 2017-03-28 SKUNDO**

2017 m. birželio 1 d. Nr. S-122 (7-77/2017)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršalienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės – pranešėja

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojo atstovei
mokesčių administratoriaus atstovui nedalyvaujant

Ramutei Matkevičienei
D. B.

2017 m. gegužės 16 d. posėdyje išnagrinėjusi BUAB „S1“ (toliau – Pareiškėjas) 2017-03-28 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2017-03-15 sprendimo Nr. 331B-24323, n u s t a t ė:

Inspekcija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 87 ir 111 straipsniais, mokesčių įstatymais, Mokesčio ir baudos už administracinį nusižengimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų gražinimo (įskaitymo) taisyklėmis, patvirtintomis Inspekcijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinį nusižengimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų gražinimo (įskaitymo)“ (toliau – Įsakymas), ir išnagrinėjusi Pareiškėjo 2016-09-26 prašymą, ginčijamą 2017-03-15 sprendimu Nr. 331B-24323 nusprendė negrąžinti (neįskaityti) 18718 Eur, nurodydama, jog už prašyme nurodytą mokestinį laikotarpį apskaitoje nėra permokos, nes iš Pareiškėjo prašomos gražinti pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) sumos – 18718 Eur, kuri susidarė po teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos, 2016-10-26 buvo įskaityta 17575,20 Eur PVM ir gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) nepriemokai, susidariusiai iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos, padengti ir 2016-10-27 Pareiškėjui gražinta 1142,80 Eur į banko sąskaitą (duomenys neskelbtini).

Pareiškėjas nesutinka su minėtu Inspekcijos sprendimu ir 2017-03-28 skunde nurodo, kad Vilniaus apygardos teismas 2012-11-14 nutartimi civ. byloje Nr. B2-6010-560/2012 iškėlė Pareiškėjui bankroto bylą ir bankroto administratoriumi paskyrė UAB „I1“, 2013-09-16 nutartimi pripažino Pareiškėją bankrutavusiu.

Skunde nurodoma, jog 2016 m. rugsėjo mėn. bankroto administratorius nustatė, kad Pareiškėjo bankroto proceso metu yra susidariusi mokesčių permoka, t. y. laikotarpiu nuo 2016-01-01 iki 2016-06-30 Pareiškėjas permokėjo Inspekcijai 18718 Eur PVM, kurį Pareiškėjas 2016-09-26 prašymu prašė grąžinti. Inspekcija 2016-10-26 sprendimu Nr. 331A-95965 informavo, jog Pareiškėjui bus grąžinama 1142,80 Eur permoka, o likusi dalis, t. y. 17575,20 Eur – įskaityta kaip esama Pareiškėjo skola. Nesutikdamas su tokiu Inspekcijos sprendimu, Pareiškėjas 2016-11-11 pateikė skundą Mokestinių ginčų komisijai prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), kuri 2017-01-23 sprendimu nusprendė panaikinti Inspekcijos 2016-10-26 sprendimą Nr. 331A-95965 ir Pareiškėjo 2016-11-11 skundą perdavė Inspekcijai nagrinėti iš naujo. Nurodytame sprendime Komisija pažymėjo, kad „Komisijos vertinimu, ginčo medžiagoje esantys dokumentai nėra pakankami nustatyti, kokio mokesčio ir kada susidariusi nepriemoka buvo padengta atliekant ginčijamą įskaitymą, t. y. ar aptariama mokestinė nepriemoka susidarė iki 2012-11-14, ar vėlesniais mokestiniais laikotarpiais. Įskaitytos nepriemokos susidarymo momentas nėra detalizuotas Inspekcijos sprendime, dėl ko ginčijamas Inspekcijos sprendimas nėra aiškus“. Atsižvelgdama į tai, Komisija pavedė Inspekcijai nustatyti, kada susidarė mokesčių nepriemoka ir nustačius, kad ji susidarė iki bankroto bylos Pareiškėjui iškėlimo, vadovaujantis Komisijos sprendime išdėstyta Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktika dėl Įmonių bankroto įstatymo (toliau – ĮBĮ) 10 str. 7 d. 3 punkto taikymo, priimti teisėtą ir pagrįstą sprendimą.

Nurodoma, jog pakartotinai išnagrinėjusi 2016-09-26 Pareiškėjo prašymą Inspekcija 2017-03-15 priėmė sprendimą Nr. 331B-24323, kuriuo nutarė negrąžinti prašomos 18718 Eur dydžio permokos. Pareiškėjo nuomone, Inspekcija nepagrįstai nesivadovavo Komisijos 2017-01-23 sprendime išdėstytais argumentais. Pripažindama, jog Pareiškėjo skola susidarė iki bankroto bylos iškėlimo 2012-11-14, o permoka susidarė 2016-01-01–2016-06-30 laikotarpiu ir atsisakydama grąžinti įskaitytą 17575,20 Eur permoką, Inspekcija pažeidė ĮBĮ normas, reglamentuojančias priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų įskaitymą bei nukrypo nuo teismų praktikos išaiškinimų.

Skunde nurodoma, jog MAĮ 87 str. 1 dalyje numatyta, kad mokesčių mokėtojo permokėtos mokesčių sumos centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka yra įskaitomos mokesčių mokėtojo mokestinei nepriemokai padengti. To paties įstatymo 94 straipsnyje įtvirtinta, kad Lietuvos Respublikos įstatymuose ir jų pagrindu priimtuose jų lydimuosiuose teisės aktuose, reglamentuojančiuose įmonių restruktūrizavimo ar bankroto procedūras, gali būti nustatomos specialios mokestinės prievolės vykdymo taisyklės, taip pat jos įvykdymo būdai bei pasibaigimo pagrindai. Tokiais atvejais šis įstatymas taikomas tiek, kiek atitinkamų klausimų nereglamentuoja minėti įstatymai. Vadovaujantis ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktu, įsiteisėjus teismo nutarčiai iškelti bankroto bylą, draudžiama vykdyti visas finansines prievoles, neįvykdytas iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitant palūkanų, netesybų, mokesčių ir kitų privalomųjų įmokų mokėjimą, išieškoti skolas iš šios įmonės teismo ar ne ginčo tvarka, išskyrus priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų įskaitymą, kai toks įskaitymas galimas pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas.

Pareiškėjo vertinimu, Inspekcija pakartotinai netinkamai taikė priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų įskaitymą reglamentuojančias teisės normas, nes Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (toliau – LAT) yra išaiškinęs, jog tam, kad įskaitymas pagal ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktą būtų teisėtas, turi būti įgyvendintos dvi kumuliacinės sąlygos: įskaitymas turi būti galimas pagal ĮBĮ nuostatas; įskaitymas turi būti galimas pagal atitinkamas mokesčių įstatymų nuostatas. Iki bankroto bylos iškėlimo momento neįvykdytas įskaitymas galimas, kai, be kita ko, atitinka sąlygą, kad jis galimas ir pagal mokesčių įstatymuose nustatytas mokesčio permokos (skirtumo) įskaitymo nuostatas. Tai reiškia, kad pagal ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktą nedraudžiamas tik priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų, atsiradusių iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitymas. Leidžiant įskaitymą bankroto procese, ginamas teisėtas kreditoriaus lūkestis, atsiradęs iki bankroto bylos iškėlimo, kad įskaitymo teise (kaip pirmumą suteikiančia teise) bus galima pasinaudoti ir iškėlus bankroto bylą. Jei iškeliant bankroto bylą priešpriešiniai vienaarūšiai reikalavimai nebuvo atsiradę, neatsiranda ir kreditoriaus teisėtas lūkestis atlikti įskaitymą. Vadinasi, leidus įskaityti priešpriešinius vienaarūšius

reikalavimus, atsiradusius tiek iki bankroto bylos iškėlimo, tiek ir po jo, vienam iš kreditorių būtų sukurta pirmumo teisė, kurios šis iki iškėliant bankroto bylą neturėjo (LAT 2015-06-02 nutartis civ. byloje Nr. 3K-3-354-969/2015).

Pareiškėjas pažymi, kad, atsižvelgiant į nurodytą kasacinio teismo išaiškinimą, laikomasi pozicijos, pagal kurią tam, kad reikalavimų įskaitymas pagal ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktą būtų pripažintas teisėtu ir pagrįstu, vien priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų konstatavimo nepakanka, o turi būti nustatyta, ar mokesčių mokėtojo skola biudžetui buvo atsiradusi dar iki nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo, t. y. ar mokesčių mokėtojas iki bankroto bylos jam iškėlimo turėjo susidariusią nepriemoką. Be to, byloje turi būti nustatyta, ar mokesčių mokėtojo permoka (skirtumas) taip pat susidarė iki bankroto bylos iškėlimo (LVAT 2016-10-27 nutartis adm. byloje Nr. A-807-442/2016).

Atkreipia dėmesį į tai, jog LVAT taip pat yra konstatavęs, kad turi būti atsižvelgiama į tai, kad leidžiant įskaitymą bankroto procese ginamas teisėtas kreditoriaus lūkestis, atsiradęs iki bankroto bylos iškėlimo, kad įskaitymo teise (kaip pirmumą suteikiančia teise) bus galima pasinaudoti ir iškėlus bankroto bylą. Jei iki iškėliant bankroto bylą priešpriešiniai vienaarūšiai reikalavimai nebuvo atsiradę, neatsiranda ir kreditoriaus teisėtas lūkestis atlikti įskaitymą. Vadinasi, leidus įskaityti priešpriešinius vienaarūšius reikalavimus, atsiradusius tiek iki bankroto bylos iškėlimo, tiek ir po jo, vienam iš kreditorių būtų sukurta pirmumo teisė, kurios šis iki iškėliant bankroto bylą neturėjo. Atitinkamai LVAT padarė galutinę išvadą, jog pagal ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktą nedraudžiamas tik tokių priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų (permokėta mokesčių suma ir mokestinė nepriemoka), kurie atsirado iki bankroto bylos iškėlimo, įskaitymas (LVAT 2016-12-20 sprendimas adm. byloje Nr. A-3457-575/2016).

Pareiškėjas nurodo, kad Inspekcija skundžiamu sprendimu pripažino, kad Pareiškėjo prašoma grąžinti 18718 Eur PVM permoka susidarė po teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos, o PVM ir GPM nepriemoka – iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos. Atitinkamai darytina išvada, jog atsižvelgiant į LAT ir LVAT išaiškinimus matoma, jog mokesčių permokai susidarius po bankroto bylos iškėlimo, nesama būtinųjų sąlygų visumos tam, kad Inspekcijos atliktas mokesčių permokos įskaitymas būtų pripažintas atitinkančiu ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punkto reikalavimus. Dėl šių priežasčių, Pareiškėjo tvirtinimu, skundžiamas sprendimas vertintinas kaip visiškai nepagrįstas.

Skunde pastebima, jog aukščiau nurodyta LVAT praktika ir teismų išaiškinimai buvo cituoti ir ankstesniame Komisijos 2017-01-23 sprendime, dėl ko, perduodama Pareiškėjo skundą Inspekcijai nagrinėti iš naujo, jeigu būtų nustatyta, kad mokesčių nepriemoka susidarė iki bankroto bylos Pareiškėjui iškėlimo, Komisija įpareigojo Inspekciją, vadovaujantis praktika dėl ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punkto taikymo, priimti teisėtą ir pagrįstą sprendimą. Skunde cituojamas MAĮ 158 straipsnis ir nurodoma, jog, Pareiškėjo turimais duomenimis, Inspekcija Komisijos 2017-01-23 sprendimo neskundė, tai reiškia, kad šiame sprendime nurodytas įpareigojimas laikytis LVAT praktikos dėl ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punkto taikymo yra privalomas, dėl ko Inspekcija neturi jokio teisėto pagrindo šioje Pareiškėjo prašymo nagrinėjimo stadijoje nesilaikyti Komisijos išdėstyto įpareigojimo bei savaip interpretuoti teisės aktus.

Atkreipiamas dėmesys į tai, kad palikus galioti skundžiamą Inspekcijos sprendimą šiam kreditoriui nepagrįstai būtų sukurta pirmumo teisė, kurios jis iki iškėliant bankroto bylą neturėjo bei pažeidžiama atsiskaitymo su kreditoriais tvarka: ĮBĮ 35 straipsnis įtvirtina aiškią kreditorių reikalavimų tenkinimo eilę ir tvarką, nurodydamas, kad kreditorių reikalavimai tenkinami dviem etapais. Pirmajame etape pagal šio straipsnio nustatytą eiliškumą tenkinami kreditorių reikalavimai be priskaičiuotų palūkanų ir netesybų, o antrajame etape ta pačia eile tenkinama likusi kreditorių reikalavimų dalis. Pagal to paties straipsnio 6 dalį kiekviename etape kiekvienos paskesnės eilės kreditorių reikalavimai tenkinami po to, kai visiškai patenkinti atitinkamo etapo pirmesnės eilės kreditorių reikalavimai.

Pareiškėjas nurodo, kad Vilniaus apygardos teismas 2013-06-03 nutartimi civ. byloje Nr. B2-2550-560/2013 įtraukė Inspekciją į antros eilės kreditorių sąrašą ir patvirtino jos 1997572,94 Lt dydžio finansinį reikalavimą, iš kurio 1884700,74 Lt reikalavimas tenkintinas pirmu etapu, o 112872,20 Lt reikalavimas – antru. Vilniaus apygardos teismo 2013-10-02 nutartimi buvo

patvirtintas Inspekcijos 1997572,94 Lt reikalavimo perleidimas VĮ Turto bankui. 2013-11-06 nutartimi Inspekcija vėl įtraukta į kreditorių sąrašą su 19759 Lt finansiniu reikalavimu, taip pat ta pačia nutartimi buvo patvirtintas VĮ Turto banko padidintas 2050983,51 Lt finansinis reikalavimas, VĮ Turto bankui perėmus reikalavimą iš Įmonių bankroto valdymo departamento prie Lietuvos Respublikos ūkio ministerijos. 2014-02-04 nutartimi civ. byloje Nr. B2-1657-560/2014 Inspekcijos reikalavimas padidintas iki 20302 Lt, tačiau 2014-01-01 nutartimi Inspekcija išbraukta iš kreditorių sąrašo ir vietoje jos įtrauktas antros eilės kreditorius VĮ Turto bankas su padidintu 2074036,97 Lt (600682,63 Eur) reikalavimu, VĮ Turto bankui perėmus Inspekcijos reikalavimą. Pareiškėjas pažymi, kad, kaip matyti iš Vilniaus apygardos teismo 2016-06-03 nutarties civ. byloje Nr. B2-138-560/2015, VĮ Turto banko pirmuoju etapu tenkinamas reikalavimas sudaro 567992,58 Eur, o antruoju – 32690,05 Eur.

Skunde nurodoma, jog 2016-05-03 buvo patenkinti pirmojo etapo pirmosios ir antrosios eilės Pareiškėjo kreditorių finansiniai reikalavimai, įskaitant ir VĮ Turto banką, pastarajam buvo išmokėta 567992,58 Eur, t. y. visa pirmuoju etapu atlygintina suma. Vilniaus apygardos teismas 2016-06-03 nutartimi patikslino Pareiškėjo kreditorių sąrašą, išbraukdamas iš pirmosios eilės kreditorių sąrašo nurodytus kreditorius bei sumažindamas antrosios eilės kreditorių finansinius reikalavimus. Taip VĮ Turto banko reikalavimo teisė buvo patikslinta 32690,05 Eur, kurie gali būti išmokami tenkinant kreditorių reikalavimus antruoju etapu.

Pareiškėjas pažymi, kad, Inspekcijos svetainėje www.vmi.lt/manoVMI esančiais 2016-05-12 apskaitos duomenimis, VĮ Turto bankui perduotas Pareiškėjo įsiskolinimas sudarė 32690,05 Eur, tačiau po priimto Inspekcijos 2016-10-26 sprendimo matyti, kad nurodyto dydžio VĮ Turto bankui perduota Pareiškėjo skola yra anuliuota. Todėl Pareiškėjas daro išvadą, kad buvo įskaityta ne tik Pareiškėjo prašoma grąžinti mokesčių permoka, bet ir anksčiau susidariusi permoka, kurios Pareiškėjas grąžinti neprašė.

Pareiškėjas pabrėžia, kad tenkinant Pareiškėjo kreditorių reikalavimus pirmajame etape liko neatsiskaityta su trečiosios eilės kreditoriais. Tai reiškia, kad pagal imperatyvias teisės aktų nuostatas VĮ Turto banko finansinis reikalavimas dėl palūkanų ir delspinigių atlyginimo 32690,05 Eur galės būti tenkinamas tik tuomet, kai bus patenkinti trečiosios eilės kreditorių reikalavimai pirmajame etape. Pareiškėjas daro išvadą, kad priimdama sprendimą įskaityti priešpriešinius vienas kitam reikalavimus Inspekcija pažeidė imperatyvią atsiskaitymo su kreditoriais tvarką reglamentuojančią ĮBĮ 35 straipsnio normą.

Vadovaujantis išdėstytais argumentais, MAĮ 144, 151–152 straipsniais, ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktu, skunde prašoma panaikinti Inspekcijos 2017-03-15 sprendimą Nr. 331B-24323 bei įpareigoti Inspekciją grąžinti Pareiškėjui 17575,20 Eur permoką.

Komisija konstatuoja, jog Pareiškėjo 2017-03-28 skundas tenkintinas, ginčijamas Inspekcijos 2017-03-15 sprendimas Nr. 331B-24323 dalyje negrąžinti Pareiškėjui 17575,20 Eur permokos naikintinas.

Mokestinis ginčas šioje byloje kilo dėl Inspekcijos 2017-03-15 sprendimo Nr. 331B-24323, kuriuo atsisakyta tenkinti Pareiškėjo 2016-09-26 prašymą grąžinti 18718 Eur permoką, motyvuojant tuo, kad už prašyme nurodytą mokestinį laikotarpį apskaitoje nėra permokos, nes iš Pareiškėjo prašomos grąžinti PVM sumos – 18718 Eur, kuri susidarė po teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos, 2016-10-26 buvo įskaityta 17575,20 Eur PVM ir GPM nepriemokai, susidariusiai iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos, padengti ir 2016-10-27 Pareiškėjui grąžinta 1142,80 Eur į banko sąskaitą (duomenys neskelbtini).

Nagrinėjant šį mokestinį ginčą svarbu pažymėti, jog skundžiamas Inspekcijos 2017-03-15 sprendimas Nr. 331B-24323 yra priimtas iš naujo išnagrinėjus Pareiškėjo 2016-09-26 prašymą grąžinti 18718 Eur permoką, nes Komisija 2017-01-23 sprendimu Nr. S-21 (7-268/2016) panaikino ankstesnį Inspekcijos 2016-10-26 sprendimą Nr. 331A-95965 sprendimą ir Pareiškėjo skundą perdavė centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Inspekcija 2016-10-26 sprendimu Nr. 331A-95965 atsisakė tenkinti Pareiškėjo 2016-09-26 prašymą grąžinti 18718 Eur permoką, motyvuodama tuo, kad, vadovaujantis ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktu ir / ar 21 str. 2 d. 5 punkto nuostatomis, mokėjimo prievolės permoka / skirtumas įskaityti

priešpriešiniais vienaarūšiams reikalavimams padengti, susidariusiems iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos ar bet kuriuo bankroto proceso metu. Komisija, išnagrinėjusi Pareiškėjo 2016-11-11 skundą dėl šio Inspekcijos sprendimo, 2017-01-23 sprendime Nr. S-21 (7-268/2016), remdamasi jame pacituota teismų praktika aiškinant MAĮ bei ĮBĮ nuostatas, reglamentuojančias mokesčių permokos įskaitymą priešpriešiniais vienaarūšiams reikalavimams padengti (LAT 2015-06-02 nutartimi civ. byloje Nr. 3K-3-354-969/2015, LVAT 2016-11-27 nutartimi adm. byloje Nr. A-807-442/2016, 2016-10-27 nutartimi adm. b. Nr. A-807-442/2016), nurodė, jog aplinkybių, jog egzistuoja priešpriešiniai vienaarūšiai reikalavimai, konstatavimo nepakanka, kad reikalavimų įskaitymas pagal ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktą būtų pripažintas teisėtu ir pagrįstu, nes svarbu nustatyti, ar Inspekcijos įskaityta nepriemoka buvo atsiradusi dar iki bankroto bylos Pareiškėjui iškėlimo. Tik nustačius šias teisiškai reikšmingas aplinkybes gali būti sprendžiama, ar, vadovaujantis ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktu, šių reikalavimų įskaitymas buvo galimas ir ar mokesčių administratorius, išnagrinėjęs prašymą grąžinti PVM permoką (skirtumą), pagrįstai jo netenkino ir šią mokesčio permoką įskaitė Pareiškėjo turėtai nepriemokai padengti. Komisija minėtame sprendime vertino, jog ginčo medžiagoje esantys dokumentai nėra pakankami nustatyti, kokio mokesčio ir kada susidariusi nepriemoka buvo padengta atliekant ginčijamą įskaitymą, t. y. ar aptariama mokestinė nepriemoka susidarė iki 2012-11-14, ar vėlesniais mokestiniais laikotarpiais. Įskaitytos nepriemokos susidarymo momentas nėra detalizuotas Inspekcijos sprendime, dėl ko ginčijamas Inspekcijos sprendimas nėra aiškus. Komisijos vertinimu, toks ginčijamo sprendimo turinys kelia abejonių dėl jo atitikimo Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnyje įtvirtintų bendrųjų individualaus administracinio akto turiniui keliamų reikalavimų. Taigi Komisija, nustačiusi, kad byloje esantys dokumentai ir ginčijamame sprendime pateiktos faktinės aplinkybės nėra pakankamos identifikuoti Inspekcijos atliktus įskaitymo veiksmus, konstatavo, kad galutinis sprendimas mokestiniame ginče negali būti priimtas ir pavedė Inspekcijai nustatyti, kada susidarė mokesčių nepriemoka, ir, nustačius, kad ji susidarė iki bankroto bylos Pareiškėjui iškėlimo, vadovaujantis LVAT praktika dėl ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punkto taikymo, priimti teisėtą ir pagrįstą sprendimą. Vadovaujantis tuo, kas išdėstyta, Inspekcijos 2016-10-26 sprendimas Nr. 331A-95965 buvo panaikintas ir Pareiškėjo 2016-09-26 prašymas perduotas Inspekcijai nagrinėti iš naujo.

Pažymėtina, jog abi mokestinio ginčo šalys – Pareiškėjas ir Inspekcija nurodytojo Komisijos sprendimo teismui neskundė, todėl jis, vadovaujantis MAĮ 158 straipsnio nuostatomis, tapo vykdytinu.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Inspekcija, vykdydama Komisijos sprendimą, iš naujo išnagrinėjo Pareiškėjo 2016-09-26 prašymą ir šiame ginčo etape skundžiamu 2017-03-15 sprendimu Nr. 331B-24323 nusprendė negrąžinti Pareiškėjui 18718 Eur permokos motyvuodama tuo, kad už prašyme nurodytą mokestinį laikotarpį apskaitoje nėra permokos, nes iš Pareiškėjo prašomos grąžinti 18718 Eur PVM sumos, kuri susidarė po teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos, 2016-10-26 buvo įskaityta 17575,20 Eur PVM ir GPM nepriemokai, susidariusiai iki teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos, padengti ir 2016-10-27 Pareiškėjui grąžinta 1142,80 Eur į banko sąskaitą (duomenys neskelbtini).

Iš Inspekcijos sprendime nurodytų papildomų jo priėmimo motyvų Komisija sprendžia, jog centrinis mokesčių administratorius pripažino, jog iki Vilniaus apygardos teismo 2012-11-14 nutarties iškelti Pareiškėjui bankroto bylą įsiteisėjimo dienos susidariusi 17575,20 PVM ir GPM nepriemoka buvo padengta PVM permoka, atsiradusia po teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos. Taigi, ginčo dėl prašomos grąžinti PVM permokos dydžio, dėl to, kad prašoma grąžinti PVM permoka susidarė po teismo nutarties iškelti bankroto bylą įsiteisėjimo dienos bei buvo įskaityta Pareiškėjo mokestinėms nepriemokoms, susidariusioms iki teismo nutarties iškelti bankroto bylos įsiteisėjimo dienos, padengti, tarp mokestinio ginčo šalių nėra. Tuo tarpu, kaip jau buvo minėta ir ankstesniame Komisijos 2017-01-23 sprendime Nr. S-21 (7-268/2016), atsižvelgiant į jame nurodytą, taip pat Pareiškėjo 2017-03-28 skunde Komisijai pacituotą teismų praktiką, dėl ko Komisija šioje sprendimo dalyje jos nebeatkartoja, nes tai nėra tikslinga, pagal ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktą nedraudžiamas tik tokių priešpriešinių vienaarūšių reikalavimų (permokėta mokesčių suma ir mokestinė nepriemoka), kurie atsirado iki bankroto

bylos iškėlimo, įskaitymas, o mokestinės prievolės, atsiradusios po bankroto bylos iškėlimo, turi būti vykdomos įstatymų nustatyta tvarka ir terminais. Nagrinėjamo ginčo atveju susidarė situacija, kai Pareiškėjo mokestinė nepriemoka, kuri buvo padengta prašoma gražinti PVM permoka, atsirado iki bankroto bylos iškėlimo, o permoka – jau iškėlus bankroto bylą. Remiantis LVAT praktika dėl ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punkto taikymo, toks priešpriešinių vienasrūšių mokesčių mokėtojo ir mokesčių administratoriaus reikalavimų (mokesčių permokos ir mokestinės nepriemokos) įskaitymas pagal ĮBĮ 10 str. 7 d. 3 punktą negali būti pripažintas teisėtu ir pagrįstu, todėl skundžiamas Inspekcijos sprendimas dalyje dėl 17575,20 Eur PVM permokos negražinimo Pareiškėjui yra naikintinas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Inspekcijos 2017-03-15 sprendimo gražinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinį nusižengimą permoką (skirtumą) ar nepagrįstai išieškotas sumas Nr. 331B-24323 dalį, kuria nuspręsta negražinti Pareiškėjui 17575,20 Eur.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršelienė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene